

טקס הזיכרון לבוגרי בית הספר "אורט" – 9.5.11

"רציתי לקטוף פרח מהגן
אבל אמא אמרה: "אסור זה מוגן"
בכל העולם יש חוקים
אסור לקטוף פרחים מוגנים!
אולי אני סתם ילד קטן
שלא מבין למה דווקא כאן
פרחים אסור וחיילים מותר.."

כמידי שנה, בטרם יוחג יום עצמאותה של מדינת ישראל, אנו מתייחדים
בחרדת קודש עם זכר הנופלים, בוגרי קריית החינוך "אורט" קריית
ביאליק.

היום, יום הזיכרון לחללי כוחות הביטחון תשקוט המחלוקת, והמדינה
כולה תעצור את שגרת יומה ותתעטף יגון וצער. בבתי העלמין הצבאיים
יונחו פרחים על מצבות האבן, ומשפחת השכול תתכנס להתייחד עם
יקיריה.

לכם, בני המשפחות, כל יום הוא יום זיכרון והלילות עטויי בכי ותחושת
החמצה. גם מרחק השנים לא משכיח את הנופלים ולבטח אינו מרפא את
הפצע העמוק שנפער בלבכם. כתבה צרויה להב: **"...אתמול חלמתי
שאתה בא, שחזרת אלינו. איך מתרגלים לחיות אם ילד שאיננו..."**

אני מגיע מידי שנה אל טקסי הזיכרון, מביט בעיניכם הכבויות והדומעות.
שומע את תפילת האמהות, רואה את נשיכת השפתיים של האבות, חש
את כאב האחים והאחיות. וגם אני שואל את עצמי: ריבונו של עולם, איך
מתרגלים לחיות עם ילד שאיננו?

ששים ושלוש שנים נמשך סיפור האהבה המיוסר שלנו עם הארץ הזאת.
ששים ושלוש שנים, בהן אנחנו מתפללים : לו יהי, לא עוד. מייחלים
להשיב את החרב לנדנה. אך הזמן כנראה טרם הגיע.

בהתייחדה עם יגונכם, עוטפת אתכם העיר קריית ביאליק באהבה
ובאחוה, בשותפות גורל, בתחושת מחויבות עמוקה ובכבוד והוקרה. אנו
נוסיף לנצור את זכר הנופלים בחיי התרבות והיצירה של עירנו.